

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z 15 marca 2016 roku Sąd Rejonowy z Z. zwolnił od egzekucji prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Skierniewicach P. P. w sprawie KM 704/15 z wniosku P.P.H.U. (...).W.M.A. (...) Spółki Jawnej w O. lodówkę marki S., natomiast oddalił w pozostałym zakresie powództwo H. R. o zwolnienie rzeczy od egzekucji oraz zasądził od powódki H. R. na rzecz pozwanego P.P.H.U. (...).W.M.A. (...) Spółki Jawnej w O. kwotę 2.417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Sąd pierwszej instancji nakazał także pobrać od H. R. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.666 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych (wyrok k. 69).

Apelację od powyższego wyroku, w zakresie oddalającym powództwo wywiodła powódka. Podniosła, iż nie ma obowiązku pobierania przez konsumentów imiennych rachunków czy faktur na zakupiony towar. Paragon jest natomiast wystarczającym dokumentem potwierdzającym zakup. W przypadku jakichkolwiek wątpliwości sąd mógł potwierdzić zakup mebli w salonie meblowym (apelacja k. 79).

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja podlegała oddaleniu jako niezasadna.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny sprawy i wywiódł z niego prawidłowe wnioski. Poza sporem było, iż zajęte ruchomości znajdowały się w części domu zajętej i wykorzystywanej jedynie przez dłużnika, a nie zamieszkaanej przez powódkę. W tej sytuacji dla udowodnienia, iż zajęte ruchomości nie stanowią własności dłużnika lecz powódki, konieczne było przedstawienie dowodu mocniej przekonującego o własności rzeczy, niż paragony nie wymieniające nazwiska nabywcy czy faktura nie określająca z kolei dokładnie nabywanych rzeczy. O ile można się bowiem zgodzić z powódką, że z punktu widzenia skuteczności zawarcia umowy kupna – sprzedaży nabywca rzeczy może poprzestać na odebraniu paragonu, to jednak w tej sprawie nie chodziło o ocenę skuteczności umowy dotyczącej nabycia rzeczy, ale o wykazanie, iż powódka jest właścicielką rzeczy zajętych przez komornika. Powódka mogła wykazywać swoje prawo własności za pomocą różnych znanych prawu postępowania cywilnego dowodów, nie musiały to być dokumenty zakupu, ale także na przykład zeznania świadków, inne dokumenty potwierdzające własność rzeczy jak na przykład zlecenia naprawy, pisma reklamacyjne. Powódka nie przedstawiła sądowi wystarczających dowodów jej własności, szczególnie w świetle okoliczności, iż domagała się zwolnienia od egzekucji rzeczy, które nie są przez nią używane. Zajęte ruchomości znajdowały się z kolei pod adresem, który dłużnik wskazywał jako siedzibę prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej.

Trzeba wreszcie przypomnieć, iż w postępowaniu cywilnym obowiązuje zasada kontradiktoryjności, której zastosowanie w tej sprawie sprowadza się do tego, że strony powinny sądowi przedstawić dowody na poparcie swoich twierdzeń; sąd nie poszukuje natomiast dowodów. Z tego powodu to na powódce ciążył obowiązek rozwiania ewentualnych wątpliwości sądu poprzez zwrócenie się do sprzedawcy mebli, jeżeli uważała, że w tej drodze jest w stanie wykazać własność rzeczy opisanych w pozwie; nie można zaś zarzucić sądowi, że tego nie uczynił.

Natomiast objęcie apelacją wyroku w części, w której sąd orzekł o oddaleniu powództwa co do zajętego samochodu było niezasadne w stopniu oczywistym, skoro sam dłużnik twierdził, iż zajęty samochód stanowi jego własność. W tej sprawie nie pojawił się nie tylko żaden dowód, ale też żadna przesłanka co do tego by twierdzić, iż zajęty pojazd stanowi własność apelującej. Uzasadnienie apelacji dotyczy zresztą własności innych rzeczy ruchomych, nie odnosząc się w żadnym zakresie do zajętego pojazdu.

Z powyższych przyczyn orzeczono o oddaleniu apelacji jako niezasadnej, działając w tym zakresie na podstawie art. 385 K.p.c.

W oparciu o treść art. 108 § 1 K.p.c. w związku z art. 102 K.p.c. sąd nie obciążył powódki kosztami postępowania apelacyjnego należnemu pozwanemu. Sąd doszedł do przekonania że zastosowanie instytucji opisanej w art. 102

K.p.c. uzasadnione jest w tej sprawie z jednej strony trudną sytuacją materialną powódki, opisaną szczegółowo w jej oświadczeniu o stanie majątkowym, z drugiej strony zaś okolicznością iż powódka mogła pozostawać w subiektywnie uzasadnionym przekonaniu o zasadności obrony swoich praw w sytuacji, gdy w postępowaniu egzekucyjnym dokonano zajęcia rzeczy znajdujących się w nieruchomości stanowiącej jej własność.